

rerne, jfr. § 6, 1ste Stykke; ligesom et Forbud herimod vistnok ogsaa vilde være aldeles unaturligt og vrkesløst. Men for at afværge enhver mulig Uklarhed i Henseende til Retsstillingen i et slikt Sammenstøds Tilfælde, bør det da siges bestemt og udtrykkeligt i Loven, at enhver Ret, der erhverves ved Retshandler angaaende Oplagsbeviset, efterat Garantibeviset først er benyttet til Pantfætning, maa vige for en saadan Pantretet.

Til § 8.

Til Afværgelse af enhver Misforstaaelse foreslaar Udvalget, at der ogsaa efter det første „Indehaveren“ til nærmere Forklaring af Meningen med dette Ord tilføjes en Henvisning til § 3, jfr. Endringsforslag Nr. 16.

Der næst har Udvalget ikke fundet det overensstemmende med Forholdets Natur og vor Lovgivnings almindelige Regler, naar det i denne Paragraf er sagt, at Oplagsbevisets Indehaver mod Betaling af Pantegældens Beløb m. v. kan fordrø sig Garantibeviset endosseret af Indehaveren i Stedet for at faa det kvitteret. At faa et Endossament i Stedet for Kvittering kan ganske vist for Oplagsbevisets Indehaver, der indfrier Laanet, frembyde den Fordel, at han uden at gentage den i § 7 foreskrevne Fremgangsmaade kan benytte Garantibeviset til Optagelse af nyt Laan, og Fordringshaveren, der have faaet sit Tilgodehavende betalt, kunde ved at endossere „uden Forbindtighed“ sikre sig mod ethvert Ansvar for det ny Laan. Og naar henses til, at de paagældende Laan maa forventes at ville blive optagne for et forholdsvis kort Tidsrum, saasom regelmæssigt vel højst paa 3 Maaneder, kan det formentlig ikke forventes, at Afgang til i Løbet af dette korte Tidsrum at indfri det ældre Laan og optage et nyt til Betaling ved det første Forfaldstid vil have videre praktisk Betydning, og en Fornøjelse af Laanet til Betaling efter det første Laans

Forfaldstid ved et simpelt Endossament kan der formentlig ikke være Tale om, da Forfaldsdagen jo er paategnet Garantibeviset ved det første Laans Optagelse. En Forpligtelse til at meddele Endossament med Forbindtighed, kan derhos i hvert Fald ikke forventes paataget, uden at fordyre Laanet, idet Laangiveren vil beregne sig Præmie for den Risiko, han løber derved, og et Endossament uden Forbindtighed vil paa den anden Side ikke bidrage til at styrke Garantibevisets Kredit, hvorfor Tilføjelsen af den nævnte Klausul ogsaa kan befrygtes at ville give Anledning til Tvistigheder om deres Berettigelse, som ikke udtrykkelig hjemlet i Lovforslagets Tekst. Alt vel overvejet har Udvalget derfor ikke fundet tilstrækkelig Grund til paa dette Punkt at fravige den almindelige danske Rets Regel og stiller derfor under Nr. 17 og 18 Endringsforslag gaaende ud paa, at der ved Laanets Indfrielse af Pantehaveren kun kan fordrøes Kvittering paa Garantibeviset; og naar en saadan er meddelt, vil da en ny Pantfætning af Varerne gennem Garantibeviset kun kunne ske under Sagttagelse af den i § 7 foreskrevne Fremgangsmaade.

Naar der i Slutningen af Paragraffen endnu er tilføjet en Regel om, at et muligt Overskud af det deponerede Beløb udover Pantehaverens Fordring skal tilfalde Deponenten, da har Udvalget ikke ment at burde besvare Spørgsmaalet om Retten til Overskuddet ved at optage en saa almindelig Regel i selve Loven. Der kan nemlig være Grund til at skelne imellem forskellige Tilfælde saasom: om Overskuddet hidrører fra for højt anslaaede Omkostninger, i hvilket Tilfælde Overskuddet utvivlsomt bør tilfalde Deponenten, eller fra paaaløbne Renter. I sidste Fald vil det atter kunne komme an paa, om Selskabet modtager Beløbet i sin egen Kasse eller om det indsættes i en Bank for vedkommendes Regning, i hvilket Tilfælde Lovgivningens almindelige Regler om Berettigelse til paaaløbende Renter af deponerede Beløb maa finde Anvendelse. Udvalget finder det derfor rigtigst, at overlade Ordningen af de her her hørende Spørgs-